

“Затихли дерева, вітерець знов заснув...”

Затихли дерева, вітерець знов заснув,
Не колише траву, гілля не гойдає.
Над нами хмарини в задумі пливуть,
Швидко місячне сяйво вихід шукає.

Листочки кленові шепочуться тихо,
Пташина самотньо у небі кружляє.
Пахне сіно духмяне, квіти у лузі,
Земля від щоденних турбот спочиває.

Підкрадається вечір, ніч на сторожі,
Верба похилилась, у став заглядає,
Хитаються тіні, як те марево, сон,
Як привид в пітьмі незваний лякає.

Секунди й хвилини, години і дні,
Рік за роком поволі пливе, збігає.
І вічності миті зупиняє життя,
Навіює сум, новину сповіщає:

Що весна вже пройшла, хоча чепуриться,
І літечко тепле також відцвітає.
Та упевнено осінь качає права,
І ворота зима навстіж відкриває.

І спішать, і вирують людські почуття,
Щемний спогад свої сліди залишає,
А дитинство і юність не вернеш назад –
Все відносне в цім світі й минає.

Хотілося б трохи час зупинити,
На життєвих шляхах хай музика грає.
Буду сонцю радіти, прийдешньому дню,
Хоч серце тривога, журба огортає.